

[Pia Kjærsgaard]

drag, kunne kombineres med, at de, der ønskede at benytte daginstitutionerne, fik lov at betale, hvad det kostede, så tror jeg faktisk ikke, at de mange milliarder, man taler om at det forslag vil koste, ville være sandhed. Det er jo sådan, at familier, der ikke benytter sig af disse tilbud fra samfundet, ikke får en klink.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se det nyttige for en far eller mor – i de fleste tilfælde er det jo nok moderen – i at knokle af sted på cyklen om morgenen ved 7-tiden med to halvsovende børn for at aflevere dem, mange gange på hver sin daginstitution, for derefter at haste videre for at passe dagens dont.

Det er ikke den kvinde, der selv vælger at arbejde ude, jeg taler om. Det er ikke den karrierekvinde, som mange gange nyder sit job, som gerne vil være i job; det er lige så meget den kvinde, som skal ud på arbejdsmarkedet hver evige eneste dag, fordi vi har en håbløs skatte- og afgiftspolitik herhjemme, fordi samfundet efterhånden kræver, at man har to indkomster.

Jeg mener faktisk, at Folketinget seriøst skulle tænke i nye baner og give forældrene det frie valg, som de afgjort ikke har i dag.

En anden ting, der ligger mig meget stærkt på sinde, er de børn, der er fjernet fra hjemmet. Ministeren anfører i redegørelsen, at ca. 16.000 børn og unge opholder sig uden for hjemmet med de sociale myndigheders medvirken. Jeg ved, at ministeren har udtalt til en avis, at hun ville kulegrave området for at se, om der er grund til at ændre forholdene. Der kan naturligvis være forhold, der gør det nødvendigt, at børn eller unge for en tid bliver fjernet fra hjemmet – mishandling eller vanrøgt er der absolut ingen der kan acceptere under nogen omstændigheder – men det er meget slemt, når myndighederne tilbageholder børn imod forældrenes vilje, og det sker i alt for mange tilfælde. Og jeg tror, at ministeren ved det. Det må og skal være det offentlige pligt og opgave i stedet at gå ind med støtte og hjælp til de familier, der trænger til hjælp.

Jeg vil gerne afslutningsvis spørge ministeren, om hun er i gang med at se på tvangs-fjernelser af børn og unge fra hjemmet.

Ministeren siger meget rigtigt, at børnene er blevet mere og mere usynlige i dagliglivet, og i samme takt er de vel blevet mere og mere synlige i den politiske debat, bl.a. af den grund formentlig.

Det er lidt træls, kan man næsten sige, at have denne debat i dag, synes jeg, og det er, fordi meget af det, vi taler om her, er noget, vi har talt om i så mange år, og der sker så forfærdelig lidt. Folketinget fik jo Børnekommissionens betænkning i maj måned 1981, altså for ca. 5½ år siden. Vi havde en debat her i Folketinget i oktober måned 1981, og så var der et enkelt parti, der syntes, at der var kommet så lidt ud af den debat, at det var nødvendigt at forsøge at konkretisere alle de mange pæne formuleringer i en række forslag til faktiske forbedringer af børnenes levevilkår. Som man måske har gættet, var dette ene parti VS.

I januar måned 1982 fremsatte vi en lang række konkrete forslag, som alle sammen handlede om forbedringer for børnene og børnefamilierne. Det var forslag, der drejede sig om orlov uden lønnedgang ved børns sygdom, udvidet barselorlov, generel nedsættelse af arbejdstiden, bedre normeringer i daginstitutioner, øget forældreindflydelse, åbning af daginstitutionerne og forskellige kulturaktiviteter for børn. Vi foreslog etablering af krisecentre, beredskabsfamilier for børn i kritiske situationer, vi foreslog høringsret for børn i forbindelse med fysisk planlægning, vi foreslog såkaldte børnenes jordområder, vi foreslog en markant øgning af børnetilskuddet osv. Enhver, der er interesseret, kan jo gå tilbage til januar 1982 og finde disse forslag. De blev selvfølgelig stemt ned alle sammen, og det vidste vi godt, da vi fremsatte dem, men vi mente selvfølgelig også – og føler os også bekræftet i det af den debat, de var med til at afstedkomme – at de dog betød noget.

Men det, der gør det trist, er, at den redegørelse, vi diskuterer i dag, næsten ikke indeholder noget, man kan kalde konkrete forslag. Der er jo ikke rigtig noget, hvor ministeren siger: det her vil vi gøre, det vil jeg bede den minister gøre, det skal gå stærkt, og de skal rapportere til mig, at sådan skal det være. Nej, der bliver selvfølgelig nedsat en arbejdsgruppe og et udvalg og et andet udvalg, og så er der nogle holdningstilkendegivelser

Tinning (VS):